

navrhovatel III.—V. s o l i d á r n ě se svými rodiči — původními dlužníky — do výše převzatých dluhů. Za tohoto stavu věci je s hlediska § 21 vyr. ř. bez významu okolnost namítaná v rekursu, že v konkrétním případě jde jen o »jeden majetek«.

Poněvadž obsah návrhu rekurentů není v souhlase se zákonem, rekursní soud bez porušení právních pravidel změnil usnesení soudu první stolice a zamítl k rekursu věřitele návrh na zahájení zemědělského vyrovnacího řízení v celém rozsahu.

Čís. 15477.

Účin zastavení pohledávky.

Tím, že někdo dal svoji pohledávku do zástavy, nezaniklo jeho žalobní právo; zástavce může žalovati dlužníka o složení zastavené pohledávky na soudě.

(Rozh. ze dne 8. října 1936, Rv I 95/35.)

Žalobkyně dala do zástavy k zajištění svého dluhu u společenstva (peněžního ústavu) žalobou vymáhanou pohledávku žádajíc, by tato pohledávka byla složena žalovanými podle § 1425 obč. zák. na soudě. Proti žalobě namítli žalovaní též, že žalobkyně tím, že pohledávku zastavila, pozbyla práva ji žalobou vymáhati. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem v otázce, o níž tu jde, z těchto

d ů v o d ů:

Žalobkyně nepostoupila zažalovanou pohledávku shora uvedenému společenstvu, nýbrž zastavila ji pouze k zajištění zápůjčky jí poskytnuté. To však nemá v zápětí zánik disposičního práva žalobkyně se zastavenou pohledávkou, nanejvýš jejího žalobního práva, jenž nemůže žalovati o zaplacení, nýbrž toliko o složení na soudě. Právní názor žalovaných, že žalobní právo žalobkynino vůbec zaniklo, jest proto mylný. Žalobkyně se zcela správně domáhá jen složení sporné částky na soudě a nelze jí upříti oprávnění tak činiti. Tento žalobní nárok není vyloučen ani tím, že se doposud ani žalobkyně, ani nadzástavní věřitelka neprohlásily ochotnými vystaviti žalovaným výmaznou kvitanci.

Čís. 15478.

Nárok na výživné, splatné již p ř e d prohlášením konkursu o jmění osoby povinné k výživě přímo ze zákona, jest uplatňovati v konkursu jako konkursní pohledávku.

Spor o toto výživné, zahájený již v době prohlášení konkursu, se přerušuje podle § 8 konk. ř. a § 159 c. ř. s. a lze v něm pokračovati jen za podmínek §§ 112, 115 konk. ř.

(Rozh. ze dne 8. října 1936, Rv I 1752/36.)

Nižší soudy uznaly žalovaného za nemanželského otce nezl. žalobce; pokud jde o výživné, první soud v této části žalobu zamítl, odvolací soud jí vyhověl potud, že uznal žalovaného povinným platiti výživné za dobu od 30. ledna 1934 (den podání žaloby) do 31. října 1934 (t. j. do doby, kdy mu bylo z vnucené správy jeho kamenolomu přikazováno 250 Kč týdně).

Nejvyšší soud zrušil v této část rozsudek odvolacího soudu pro zmatečnost a uložil prvnímu soudu v rozsahu zrušení nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Dovolání vytklo, že odvolací soud opominul zjistiti, že bylo o jmění žalovaného zahájeno dne 25. února 1935 konkursní řízení, že dále neuvažil, že nárok na výživné jest konkursní pohledávkou, že proto měl ji žalobce přihlásiti jako konkursní věřitel v konkursu žalovaného, třebaže byl o tomto výživném zahájen spor, ježto i tehdy bylo podle § 104 konk. ř. přihlásiti pohledávku na výživném v konkursu, a že v důsledku toho posoudil věc po právní stránce nesprávně. Tyto dovolatelovy výtky nejsou ovšem opodstatněny s hlediska dovolacích důvodů podle § 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s. a nebylo by lze z těchto dovolacích důvodů vyhověti dovolacímu návrhu na změnu napadeného rozsudku v ten smysl, že se zamítá žaloba i co do prisouzeného výživného. Přesto však jest na dovolacím soudě, aby z podnětu dovolání a v mezích dovolacího návrhu přihlédl z úřadu k tomu, že prohlášen konkurs o jmění žalovaného, a aby se zabýval otázkou, jaký vliv mělo toto prohlášení konkursu na rozepři v příčině výživného požadovaného žalobcem na žalovaném za dobu od 30. ledna 1934 do 31. října 1934. O této otázce uvážil nejvyšší soud toto: Jde o nárok na výživné požadované z důvodu nemanželského otcovství, tedy o nárok na výživné příslušející žalobci ze zákona (§ 166 obč. zák.) proti žalovanému nemanželskému otci. Takový nárok nemůže býti podle § 59, odst. 2 konk. ř. (úsudkem o opaku) uplatňován jako konkursní pohledávka za dobu po prohlášení konkursu o jmění osoby povinné k zákonné výživě, jestliže jest úpadce jako osoba přímo povinná k výživě ze zákona zavázán poskytovat výživné. Nemůže tedy býti výživné ze zákona, splatné po prohlášení konkursu, uplatňováno přihláškou v konkursu, neboť není v tomto směru konkursem dotčeno, a lze je za dobu po prohlášení konkursu uplatňovati mimo konkurs buď žalobou proti úpadci anebo, je-li výživné již vykonatelné, exekucí na jeho jmění, pokud ovšem nepatří do konkursní podstaty. Jinak však jest tomu, jde-li o nárok na zákonné výživné

splatné již před prohlášením konkursu. V takovém případě jest toto výživné, splatné již před tímto okamžikem, konkursem dotčeno a jest je pokládati za konkursní pohledávku. Tomuto názoru nasvědčuje předpis § 17 konk. ř., v němž se uvádí jako konkursní pohledávka i nárok na placení výživného, aniž se rozlišuje, z jakého důvodu vzniklo toto výživné (srov. rozh. čís. 5389 Sb. n. s.). V souzené věci bylo výživné 720 Kč, jež odvolací soud žalobci přisoudil, splatné již před prohlášením konkursu o jmění žalovaného. Jde tedy o konkursní pohledávku spadající do třetí třídy konkursních věřitelů. Byl proto spor zahájený o něm již před prohlášením konkursu přerušen podle § 8 konk. ř. Tento právní účinek prohlášení konkursu nastal sám sebou přímo ze zákona, a jest k němu hleděti z úřadu v každém období rozepře, pokud se věc dostala k vyššímu soudu přípustným opravným prostředkem. V tomto sporu však ani první soud, ani odvolací soud nedbaly předpisu § 8 konk. řádu a § 159 c. ř. s., nýbrž pokračovaly ve sporu nehledíce na prohlášený konkurs o jmění žalovaného. Žalobce pak — jak vyplývá z procesních i konkursních spisů — nepřihlásil svou pohledávku na výživném, splatném před prohlášením konkursu, podle §§ 104 a násl konk. ř. v konkursu žalovaného. Jestliže však se tak nestalo, tedy nelze pokračovati ve sporu o něm, neboť právní účinky přerušení sporu podle § 8 konk. ř. dosud trvají. Pokračovati ve sporu o tomto výživném bylo by lze až po zkušebním roku, byla-li by pravost přihlášeného výživného při tomto roku popřena (§§ 112, 115 konk. ř.). Jest proto řízení počínajíc dnem prohlášení konkursu v tomto směru zmatečné a rovněž tak i rozsudky obou nižších stolic, pokud jde o výživné za dobu od 30. ledna 1934 do 31. října 1934. Bylo je tudíž pro zmatečnost v tomto rozsahu zrušiti a věc vrátiť soudu první stolice, aby o ní — ovšem teprve tehdy, odpadnou-li důvody přerušení sporu — za předpokladů §§ 112 a 115 konk. ř. dále jednal a rozhodl.

Čís. 15479.

Náhrada škody způsobené členy obecního zastupitelstva při hlasování porušením předpisů § 48 čes. obec. zřízení.

(Rozh. ze dne 8. října 1936, Rv. I 1873/36.)

Žalobce se domáhá na žalovaných členech obecního zastupitelstva (obce v Čechách) náhrady škody způsobené mu podle jeho tvrzení tím, že porušením předpisů § 48 čes. obec. zřízení při přijetí jeho do služeb spolužalované obce byl připraven o místo definitivního obecního zřizence. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Nárok na náhradu škody vyvozuje žalobce z toho, že žalovaní členové obecního zastupitelstva jednali protizákonně, když nedbali zákon-